

Vesna,
DEDIĆ

NE DAM TE

KRAJ JE KAD JA KAŽEM

Beograd, 2020.

Copyright © 2020 by Vesna Dedić
Copyright © 2020 za srpsko izdanje IK Dedić

Ilustracije na koricama: Devojka © Ilina Simeonova / Trevillion Images;
Beograd, čovek u hodu i dodatni elementi © Unsplash;
fotografija autorke © Mirko Tabašević

ISBN 978-86-89671-24-7

CIP – Katalogizacija u publikaciji dostupna je
u katalogu Narodne biblioteke Srbije, Beograd

COBISS.SR-ID 14135305

Svi likovi i događaji opisani u ovoj knjizi isključivo
su plod fikcije i ni na koji način nisu bazirani
na stvarnim likovima i događajima.
Svaka eventualna uočena sličnost sa
stvarnim ljudima i situacijama je slučajna.

ZAHVALNOST

Hvala Aleksandri Sari Milutinović koja je napisala tekst i melodiju za pesmu *Ne dam te*, mom divnom kolegi Marku Spaleviću koji ume da bude odan i kolegi Mili-voju Čoliću koji je bio savršen konsultant za fenomene estrade. Hvala autorima i izvođačima svih pesama koje slušaju moji junaci. Hvala onima koji su me inspirisali i bodrili svojom ljubavlju, iskrenošću, pažnjom, razumevanjem, duhovitošću, nežnošću i odanošću dok sam pisala ovaj roman. Hvala onima koji su umeli da kažu „Ne dam te...“ Pa i onima koji to nisu umeli, jer... ja se kunem u početak.

* * *

Lenki... I svim kćerkama...

Dunja Vuksanović, pevačica. Dovoljno je da vas pogleda, okrene svoja gola leđa i nasmeje se preko ramena, pa da vas sjaj njenog pogleda, kože i kose zaustavi u vremenu. Vitka, visoka, sa dugom gustom crnom kosom, očima boje čokolade i rukama koje uvek drži tako kao da je upravo nešto ispustila. Kada je raspoložena, ume da svakog zarazi radošću, a kada je nije, sposobna je da skine osmeh s lica svima koji su joj u blizini.

„Imala sam četiri godine kada sam se prvi put pojavila na filmu, a pet kada sam snimila prvu pesmu. Firma pod nazivom *Dunja Vuksanović* postoji četiri decenije, preživela je raspad dve države, smene vlasti, tranzicije, ratove, smrti, glad, rastanke i razočaranja. Ne duguje ni bankama ni ljudima, a ima nameru da još četrdeset godina bude dominantna na tržištu. Kao jedini vlasnik firme, poput junakinje romana Vesne Dedić *Nikad nisam*, verujem da je budućnost lepši deo mog života“, šalila se s novinarima, prijateljima i saradnicima, neposredno pre nego što će ovog februara oduvati četrdeset tri svećice na rođendanskoj torti.

Izgedala je kao da ima deset godina manje, obučena u malu crnu haljinu koja je otkrivala više nego što je bilo po volji bilo kojoj ženi koja nema grudi, struk i bokove nalik Dunjinim. Ipak, ma koliko bila više gola nego obučena, bilo je u njoj neke pitomosti i živosti u pogledu zbog koje su joj bile blagonaklone i najljubomornije žene, a muškarci je birali za drugaricu kad već nisu mogli da je imaju kao ljubavnicu.

Obradovala sam se kada su mi iz jednog magazina još u februaru ponudili da baš ja napišem Dunjinu romansiranu biografiju.

Dugo smo odlagale susret zbog njenih, a i mojih obaveza, da bi nam vanredno stanje zbog virusa COVID-19 konačno omogućilo susret. Nedelju dana pre Uskrsa, pozvala me je na kafu u svoju predratnu porodičnu vilu na Dorćolu.

Oči joj se smejale dok je, meni lepša bez šminke nego na fotografijama, koračala po ogromnoj dnevnoj sobi sa visokim plafonima i prinosila mi kafu. Činilo mi se da nema nijednog dela njenog tela koji nije u pokretu, a njena lepršavost je bila toliko zarazna da sam uhvatila sebe kako ispravljam kičmu, navlačim osmeh na lice i pričam brže nego obično. Crna, lepa, zgodna, erotična, uspešna, harizmatična i hrabra. Nije lako posmatrati takvu ženu i poverovati da je i nju nekad neko povredio, prevario ili ostavio.

„Nema šanse da se setim svega što je bilo, ali valjda ćeš mi ti pomoći svojim pitanjima. I molim te da se vidamo u šest ujutro, da pričamo do deset, pa da ja stignem na trening i završim sve obaveze do početka policijskog časa. Pročitala sam sve tvoje romane i volim kako pišeš. Nadam se da će me tvoje čitateljke voleti kao što ja volim Darinku iz *Pola duše*“, rekla je.

„Može. Kako ti kažeš. Pre nego što krenemo redom, potrebno je da mi kažeš neke sitnice, nabrojiš neke stvari koje voliš... Romanisirana biografija nije samo sled događaja, čitaoci moraju da te oseće, da postanu ti... razumeš? U štampi i na internetu nema skoro ničega što mi je potrebno za roman“, rekla sam pokušavajući da obuhvatim pogledom detalje na slikama, stilskom nameštaju i vitrinama Dunjine dnevne sobe u koju se ona, prozračnog tela, u teksas šortsu i belo majici, nije baš uklapala.

„Bože, pa šta da ti kažem? Ne volim da razmišljam i pričam o sebi onoliko koliko drugima pričinja zadovoljstvo da se bave mojim likom i delom. Volim crnu čokoladu, artičoke, crno vino, svilene spavačice, doručak u krevetu i bele sveće sa mirisom vanile. Volim da oprostim čak i onima koji mi ukradu novac i vreme. Moja omiljena reč je *šansa*, jer uživam u trenutku kada nekome dajem šansu... kao sad tebi što je dajem. Volim da vodim ljubav u kolima i na ligeštulima na terasi na krovu ove vile.

I pored reke! I na livadi, pa da puca nebo iznad mene! Pišem i komponujem balade jer istinski verujem da je veće siromaštvo ostati bez ljubavi nego bez para. Znam da mnogi to smatraju mojom ozbiljnom zabludom. Srećna sam kada posle koncerta imam kome da legnem na levo rame. I kada pare trošim na trenutke koje ćemo ja i oni koje volim pamtit. Verujem da ljudi makar u podsvesti pamte nečiju dobrotu i osobe s kojima im je bilo lepo! Mada, dešavalo mi se da se baš oni koje sam obasipala pažnjom pokvare i postanu najveći... ma, moram da upotrebim ružnu reč... smradovi. Najlepše pesme pišem kada kišni dani traju dugo i kada sam zaljubljena. Bolesna sam, stvarno dobijem temperaturu, kada treba da podnesem izdaju, dvoličnost, čekanje i laž. Moje drugarice su kada ih neko uvredi kao bikovi, kažnjavaju sve ljude oko sebe, i one koji su krivi i one koji nisu, a ja u tim trenucima tugujem i ćutim, plačem čim ujutro otvorim oči, čitam knjige o sreći i mesečni horoskop. Ponekad onome koji me je povredio dam novu priliku, u stvari, na taj način dajem sebi šansu da odložim operaciju na otvorenom srcu. Kada sam povređena, obavezno idem u neki salon za ulepšavanje, jer sam sebi neopisivo ružna kada se tako osećam“, pričala je praveći nebrojeno mnogo grimasa, kao da se šali na sopstveni račun.

„Lepota i pamet nisu garancija za sreću, već samo preduslov da ćeš možda imati neke dane i poneku godinu ispunjenu radošću. Divno si mi ovo ispričala, daj još neke detalje... biće mi lakše sutra kada počnemo razgovor hronološki“, govorim dok mi donosi *mille feuille*, kolač koji je, kaže, sama napravila.

„Stidim se da se s nekim ljubim i držim za ruke kada me drugi gledaju, ne umem da tepam onom koga volim, ne umem da pričam viceve, ne volim da slušam o događajima iz crne hronike. Bojim se igle i visine. Moje ljubavne veze... Znaš i sama da nema mnogo svedoka mojih ljubavi, a kamoli paparaco fotografija ili novinskih tekstova na tu temu. Evo, ova pesma *Ne dam te* je prva u trendingu već danima, a napisana je davno za jednog muškarca. Teško dišem kada mnogo volim, pa ugušim i njega i sebe. Oboje izgubimo dah. Ja od strepnje da ću biti prevarena, on

od straha za ličnu slobodu. On iz tog straha počne da se ponaša kao bitanga, a ja sam ga zavolela zbog dobrote. Volim periode kada nisam zaljubljena, kada sam spokojna i mirna. Ipak nema lepšeg osećaja nego kada ti se iznenada desi ljubav zbog koje ti svakog dana nedostaju dva sata više u zagrljaju voljene osobe“, priča i osećam da ću uspeti da iz nje izvučem priču kakvu želim.

„Tamo gde prestaje osećaj da će ti se posle svega ipak još jednom desiti noć prekratka da sve jedno drugom kažete, počinje starost. Tamo gde počinje strah od onih koji će ti suditi zbog tvoje bezglavosti, prestaje strast. Posle takvih ljubavi sledi tuga koja se baš teško leči. Ali neka, bitnije je ono što je bilo lepo pre tuge“, rekla sam i smejala se kada je nastavila da mi priča kako od četrdesetog rođendana čas razmišlja da možda troši kusur od života, čas veruje da joj se sve najlepše još nije desilo.

„Volim što više nisam devojčica, ali... Nervira me što svi od mene očekuju da izgledam kao devojčica, a da se ponašam kao zrela žena. A ti... Kako ljubav?“, pita Dunja i tera me da, iako je jutro, popijemo po čašu šampanjca.

„Ja?! Zavedem nekog kao zrela žena, a on se ujutro zbuni jer se pored njega probudi devojčica, ali ona kojoj ne treba džeparac. Onda počne da me prevaspitava kao neposlušno dete. Zaljubljena, pristanem da me prevaspitava, kao da vidim doкле će. Posle se prepustim i bude kasno kada shvatim da sam ja prevaspitana, a da je njemu poraslo samopozdanje“, kažem i nazdravljam joj.

„Moj život bi bio veoma dosadan da nisam volela tako retko a tako bezglavo i uvek bila spremna za bolan kraj. Stalno sam imala neke ljubavi o kojima su svi imali svoje mišljenje i davali mi savete koje nisam slušala... a možda je trebalo“, kaže i ispija do kraja prvu čašu šampanjca.

„Muškarci su na početku ljubavi poput golmana koji se plaše jedanaesterca, a žene se kao igrač koji šutira na gol uvek boje promašaja. Pre svakog ljubavnog bola desio se strah, a pre svake pobeđe vera“, kažem i proveravam da li diktafon snima.

„Ja sam volela da budem u vezama u kojima se niko ne plaši šta će biti sutra i šta će ljudi reći, sa muškarcem koji, i kada svi prete i nešto podmeću, ume da me zagrlji i kaže: „Ne dam te.“ Samo kada nekog ne daš i štitiš ga od svojih loših osobina, možeš reći da voliš. Kao kada mama uplakanom detetu posle ružnog sna kaže „ne dam te“. Ja celog života tražim nekog ko će reći „ne dam te“ i onda kada ništa ne valja, čak i kada ja ne valjam. Znaš, kada ti neko oduzme detinjstvo, nebitno da li zbog popularnosti, rata, nesrećne ljubavi tvojih roditelja, nezainteresovanog oca ili nevoljene majke, jednom u životu moraš da nadoknadiš taj osećaj da postoji neko ko te ne da, ko ne da na tebe“, kaže i posmatra me kao da u mom pogledu traži saosećanje.

„U ovo vreme bahatosti kao da je postalo sramota da želiš da budeš voljen, kao da vole samo slabi. A nije tako! Ljubav je dobrovoljna predaja najboljih delova tvog života i tebe na korišćenje, odbrana i sebe i onog kojeg voliš od svojih mana. Čim pokažemo nekom svoju lošu stranu, mi ga predajemo nekoj budućoj koja će ga više voleti“, kažem i smejem se Dunji koja me ubeđuje kako je vreme bahatosti prošlo i kako će sigurno ponovo biti normalno da nekom pokažeš da ti je stalo.

„Slažem se, ali ljubav nije nešto što možeš da odložiš u pregradu ormara i zaboraviš. Uvek te proganja svako koga si ikada poljubila. Svi smo mi celim svojim bićem posledice ljudi s kojima smo se ljubili. Ja sam posledica svojih svitanja. Moj pogled, moj ten, moj ritam govora, moje pesme... sve to je posledica bliskosti koju sam imala u nekim svitanjima i pritiska u grudima koji sam trpela kada bih ostala bez te bliskosti“, kaže i, pogledavši ka zidnom satu, sugerije mi da je vreme da se do sutra u šest ujutro rastanemo.